

ΕΥΦΥΗΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ

(Σκωτικὸν ἀνέκδοτον)

Ἀμερικανὸς καθηγητὴς, περιοδεύων ἐν Ἀγγλίᾳ, συνεβλήθη μετὰ τινος Σκώτου ἐν Ἀβερδην, ὅπως ποιήσῃ δημοσίᾳ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φιλολογικὴν διάλεξιν ἀντὶ πεντακοσίων φράγκων.

Ἐπαρθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν διαλέξεών του, αἵτινες πανταχοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ προσείλκυον πλῆθος ἄπειρον, ὁ Ἀμερικανὸς (ὃς τὸν ὀνομάσωμεν Ἰωνάθαν) ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ ζητήσῃ πλείοτερα παρὰ τοῦ ἐν Ἀβερδην Σκώτου. Οὐδαμῶς δὲ φοβούμενος ὅτι θὰ διέλυσεν οὗτος τὴν συμφωνίαν τῷ ἐτηλεγράφησεν ὡς ἐξῆς:

«Ἐπιτυχία ἐξαιρετική. Πολυάριθμοι προσκλήσεις. Ἀδύνατον ἐλθεῖν Ἀβερδην, ὀλιγώτερα ἐπτακοσίων φράγκων. Ἀπάντησις πληρωμένη».

Ὁ Σκῶτος δὲν ἐταράχθη.

Ἐπὶ τοῦ συμφωνητικοῦ, ὅπερ ἐφύλαττεν ἐν τῷ θυλακίῳ του, βασιζόμενος, ἀπαντᾷ:

«*Well said*. Ἐλθετε».

Ὁ Ἰωνάθαν ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας, ἥτις προεμήνυνεν ἄφθονον ἀμνητὸν γυνεῶν ἐν Σκωτίᾳ, τρίβει ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκπέμπει νέον τηλεγράφημα, τὸ ἐπόμενον:

«Προσκλήσεις αὐξάνουσιν. Ἀδύνατον ἐλθεῖν Ἀβερδην ὀλιγώτερα χιλίων φράγκων. Ἀπάντησις πληρωμένη».

Ὁ Σκῶτος καὶ πάλιν οὐδαμῶς ἐκπλήσσεται.

Μεταβαίνει εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ τηλεγραφεῖ ἐκ νέου:

«*Well said*. Ἐλθετε».

Ὁ Ἰωνάθαν τρίβει τὰς χεῖρας μετὰ μείζονος εὐχαριστήσεως, βεβαίως δὲ πολὺ θὰ ἐξεπλήσσετο ἂν ἐμάνθανεν ὅτι τὸ αὐτὸ ἔπραττε καὶ ὁ Σκῶτος.

Ὁ Ἰωνάθαν φαιδρότατος ἀφικνεῖται εἰς Ἀβερδην καὶ κάμνει τὴν διάλεξιν του, μετ' ὃ ὁ Σκῶτος ἐγχειρίζει αὐτῷ πεντακοσιόφραγκον ἐπιταγὴν.

— Πῶς! πεντακόσια φράγκα! Χίλια μοῦ οφείλετε.

— Ἀπατᾶσθε, ἀπαντᾷ ἡσύχως ὁ Σκῶτος, ἰδοὺ ἡ συμφωνία μας κανονικῶς συντεταγμένη καὶ ὑπογεγραμμένη.

— Ναί, ἀλλὰ σὰς ἐτηλεγράφησα, ὅτι μοῦ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἔλθω μὲ ὀλιγώτερα τῶν χιλίων φράγκων.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπαντᾷ ἀπαθὲς ὁ Σκῶτος.

— Καὶ μοῦ ἀπηντήσατε: «Καλῶς. ἔλθετε».

— Ἀληθέστατον.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε καλῶς... ἤλθατε καὶ τῶρα εἰμπορεῖτε νὰ φύγετε.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔδραξε τὰ χεῖλη καὶ λαβὼν τὸ πεντακοσιόφραγκον ἀπῆλθεν...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΙΓ'.

Ὡς γνωστὸν ὁ Πάπας Λέων ὁ ΙΓ' εἶνε ὀλιγαρκέστατος καὶ διάγει βίον λιτότατον. Περὶ τούτου διηγοῦνται τὸ ἐπόμενον χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον.

Ἦτο ἡ πρώτη καὶ ἡμίσεια περίπου μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ἡ ἐκλογὴ τοῦ Λέοντος τοῦ ΙΓ' ἀνηγγέλη *urbi et orbi* ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Πέτρου. Τὴν ἐσπέραν ὁ νέος Ποντίφηξ ἀπῆλθεν ἐφ' ἀμάξης οἰκαδε, εἰς τὸ ἐν τῇ Ἰουλιανῇ ὁδῷ μέγαρόν του, ὅπως λάβῃ διάφορα ἔγγραφα.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ Βατικανόν, ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ἵνα φάγῃ τὸ λιτὸν δεῖπνόν του. Ἀλλὰ ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἀγ. Πατρὸς ὅτε παρετήρησεν... ὅτι παρέθηκαν αὐτῷ ἐν φαγητὸν πλείοτερον τοῦ συνήθους.

— Διατί ἐκάματε ἐν φαγητὸν περιπλέον; ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην. Ποῖος τὸ παρήγγειλεν;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπήντησεν ἐνεὸς ὁ ὑπηρέτης, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ὑμ. Μακαριότης ἐξελέχθη Πάπας, ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ προσθέσω ἐν φαγητὸν εἰς τὸ δεῖπνόν σας.

— Τί; μήπως νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ ἔγεινα Πάπας, δὲν ἔχω πλέον τὸν αὐτὸν στόμαχον, τὸν ὁποῖον εἶχα ὅταν ἦμην καρδιναλῖος;

— Παναγιώτατε...

— Ἄς λείπουν οἱ λόγοι. Δὲν ἐννοῶ νὰ μεταβάλω διόλου τὴν τακτικὴν μου, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ διοικῶ τὸν στόμαχόν μου.

Ἄλλο ἀνέκδοτον φέρεται περὶ τοῦ Πάπα σχετικῶς πρὸς τὴν ἄκραν αὐτοῦ φιλεργίαν. Τοσοῦτον φιλόπονος εἶνε, ὥστε πολλάκις, μὴ ἀναλογιζόμενος τὰς δυσχερείας ἐργασίας τινὸς δεικνύται λίαν ἀπαιτητικὸς.

Κάποτε ἀνέθηκεν εἰς τινα ἐπίσκοπον νὰ υποβάλῃ αὐτῷ ἔκθεσιν περὶ τῶν καθολικῶν σχολείων τῆς Ρώμης, μετὰ σημειώσεως ἀκριβοῦς περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν ἐκάστου, τῶν προσόδων των, τῶν τεχνῶν ἃς ἐκμανθάνουσιν, τῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκουσι, τῆς ἡλικίας των, τῆς θέσεως τῶν γονέων κτλ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμ. Ἀγιότητος, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Λοιπὸν νὰ μοῦ φέρετε τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν...

...ἀπόψε.

Σημειωτέον ὅτι ἐν Ρώμῃ ὑπάρχουσιν 150

καθολικά σχολεία, εἰς ἃ φοιτῶσι 15,000 μαθηταί.

— Παναγιώτατε, παρετήρησε δειλῶς ὁ ἐπίσκοπος, δὲν ἔχω τὸν ὑλικὸν καιρὸν διὰ νά...

— Ἐχετε δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ Πάπας, νὰ μοῦ φέρετε λοιπὸν τὴν ἐκθεσιν... μεθαύριον.

Καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἔκαμεν ὑποχώρησιν μεγάλην.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐπὶ αἰῶνας τυφλοί, κατόπιν μονόφθαλμοι, ἤδη δὲ ἤρχισαν νὰ ἀπολαμβάνωσι πλήρους τῆς ἑαυτῶν ὁράσεως. Καὶ εἰς τίνα ὀφείλεται τοῦτο; Εἰς πέντε ἢ ἑξ ὀφθαλμολόγους, ἐμφανισθέντας κατὰ διαφόρους καιροὺς.

Μόνον αἱ ἴδιαι καταχρήσεις παραλύουσι τὴν ἐξουσίαν.

Περὶ τῶν βασιλέων καὶ τῶν ὑπουργῶν δὲν ἐφαρμόζεται ὅ,τι λέγεται περὶ τῶν γυναικῶν, ὅτι καλλίτερος εἶνε ἐκεῖνος περὶ οὗ γίνεται ὀλιγώτερος λόγος.

Πολλοὶ ἄνθρωποι, οἵτινες ἐν τῷ βίῳ των δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιβληθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑπέρτερου ἢ τῆς θεραπαίνιδος των, ἀξιοῦσι νὰ διευθύνωσι τὸ σύμπαν διὰ τῆς γραφίδος των.

Τὸ σύνθημά μου εἶνε τοῦτο: Συγχωρῶ τοὺς πλυνμένους, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ πράξωσι τὸ ἴδιον πρὸς ἐμέ.

Ὅποταν καὶ ἂν γράφεται ἡ εἰκὼν γελοίου τινός, θὰ εὐρεθῇ κάποιος νὰ τῆς ὁμοιάσῃ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Βολταίρου).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σπάνιον παράδειγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ὑπερωκεανείου τηλεγραφικοῦ σύρματος ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου. Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου τῆς Νέας Ὑόρκης» ἐτηλεγράφησεν ἐκ Λονδίνου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὁλόκληρον τὸ νεώτατον ποίημα τοῦ Swinburne τοῦ πνευματωδεστάτου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ, οὗτινος αἱ δημοκρατικαὶ τάσεις ἀπολαύουσι τόσης συμπαθείας ἐν Ἀμερικῇ. Τὸ ποίημα τοῦτο καλούμενον Locrine περιέχει 18,000 λέξεις. Δέκα χιλιάδες λέξεων ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῆς ἐταιρείας «Commercial Kabel Co» εἰς τὸ βραχὺ διάστημα τῶν πέντε ὥρῶν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀμέσως

εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Χρόνου τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ μάλιστα μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε μόλις μία καὶ μόνη λέξις μετεδόθη λελανθασμένη.

* Ἀγγλος εὐγενὴς ἐστοιχημάτισε τελευταῖον ὅτι θὰ λάβῃ αὐτόγραφον τοῦ Τεννυσῶνος, τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέου, ὅστις ὡς γνωστὸν ἔχει μεγίστην ἀπέχθειαν πρὸς τὸ χαρίζειν χειρόγραφα τοῦ εἰς οἰονδήποτε. Ὁ περὶ οὗ λοιπὸν ὁ λόγος Ἀγγλος ἀριστοκράτης ἀπέστειλεν εἰς τὸν διάσημον ποιητὴν εὐγενεστάτην ἐπιστολήν, ἐν ἣ τὸν ἡρώτα ποῖον λεξικὸν νομίζει καλλίτερον τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, τὸ τοῦ Webster ἢ τὸ τοῦ Ogilvies; «Οὕτω θὰ τὸν συλλάβω», ἐσκέφη καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀγγλος. Διὰ τοῦ ἐρχομένου ὅμως ταχυδρομείου λαμβάνει ἡμῖς χαρτίον ἐπιστολῆς ἐφ' οὗ ἦτο κεκολλημένον προσεκτικώτατα τὸ ἐπὶ τῆς ἰδίας τοῦ ἐρωτῶντος ἐπιστολῆς ἐγγεγραμμένον ὄνομα «τοῦ Ogilvies.»

Ἡ Ὁλλανδικὴ κυβέρνησις ὥρισε διὰ νόμου τὰ τῆς ἐργασίας τῶν παιδῶν. Ἡ ἐργασία κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἀπαγορεύεται εἰς παῖδας μικροτέρους τῶν 13 ἐτῶν. Μόνον οἱ παῖδες τῶν χωρικῶν δύνανται νὰ ἐργάζωνται εἰς τοὺς ἀγροὺς εἰς ἡλικίαν ἀπὸ 12 ἐτῶν καὶ ἄνω. Μέχρι δὲ τῶν 16 ἐτῶν ἡ ἡμερησία ἐργασία τῶν παιδῶν ὀρίζεται εἰς 10 ὥρας, μέχρι δὲ 18 ἐτῶν ἀπαγορεύεται ἡ νυκτερινὴ ἐργασία καθὼς καὶ ἡ κατὰ τὰς εορτάς.

Τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον δεικνύει τὸ ἐράσμιον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ αυτοκρατορικοῦ πρίγκιπος τῆς Γερμανίας. «Ὅτε ὁ Ροβέρτος Βουχόλτς διηύθυνε τὸ ἐθνικὸν θέατρον τοῦ Βερολίνου, εἰς ὃ ὡς γνωστὸν ἐθυσίασε ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τοὺς ἰδεώδεις ἐθνικοὺς σκοποὺς αὐτοῦ, ὁ διάδοχος ἐπεσκέπτετο αὐτὸ συχνὰ καὶ μάλιστα ἐπιδεικτικῶς. Ὁ διευθυντὴς Βουχόλτς πρὸς εὐμάρειαν τοῦ διαδόχου ἱδρυσεν ὅπισθεν τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου μικρὸν δωμάτιον, ὅπως ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης ἀναπαύεται κατὰ τὰ διαλείμματα. Ἐσπέραν τινὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ὁ διευθυντὴς ὅπως χαίρηται κατὰ τὸ σύνθημα τὸν διάδοχον, ὅτε βλέπει ὅτι οὗτος ἐκρυψέ τι ταχέως ὅπισθεν τῶν νώτων του, τὸ ὅποτον ὅμως πάλιν ἐξήγαγε γελῶν, ἥτοι ποῦρον πρὸ ὀλίγου ἀναφθέν.

— Βεβαίως δὲν θὰ μὲ προδώσῃς, Βουχόλτς, ἂν καὶ τὸ καπνίζεις εἶνε αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον.

— Ἀλλά, Ὑψηλότητε, αὐτὸ εἶνε ἰδικόν σας δωμάτιον!...

— Εἶνε ἀδιάρρονον, δὲν ἔχω καμμίαν ἀξίωσιν εἰς προνόμια. Μόνον ἐν μέσσην ἔχω ὅπως σωθῶ, ἐὰν γείνετε καὶ σεῖς συνένοχος, καπνίζοντας ἐπίσης ἐν ποῦρον ἰδοὺ λάβετε ἐν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγχειρίζει εἰς τὸν Βουχόλτς τὴν σιγαροθήκην. Οὗτος λαβὼν ἐν ποῦρον,

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ, λέγει, ἡ Ὑμετέρα αυτοκρατορικὴ Ὑψηλότης νὰ τὸ διατηρήσω εἰς ἀνάμνησιν.

— Πολὺ καλὰ! Ἀλλά δὲν μοῦ διαφεύγετε οὕτως. Θὰ μὲ προδώσετε. Ἴδου δεῦτερον ποῦρον, τὸ